

Емсурса Хамзић

КАД БИХ БИЛА БЕБИ ДОЛ

Кад бих била Беби Дол, била бих ходајућа,
пјевајућа и плешућа географија.
– Бразил, Шпанија, Колумбија, Куба и Америка,
Самба, румба, ћа, ћа, ћа...
Скини све, скини ципеле што пре,
Скини јакну фармерке, хајде игра почиње. –
Потом бих пјевала у пустињи под бијелим чадором,
огрнута пијеском, по којем броде шкорпиони и харпије,
Рудију, принцу, „Шеику“ и „Шеиковом сину“.
Њежно бих одмотавала мараме и платно са његове главе,
и истресала пијесак, а из обуће крв и жуљеве,
љубећи му ноге уморне.
На охолост његову ласо бих бацала,
и кротила понос узрастао до неба.
Пјевала бих му: – Руди, зашто се јављаш,
– О, Руди, само док сањам,
Тад кажеш ми – Беби не буди луда,
– иди и спавај, сад чувам те ја.
О Руди, мој Руди, ког знам...

Онда бих мало пјевала Мустафи,
свом Мустафи из Александрије,
и то оне Александрије Лоренса Дарела, и Кавафија,
а не онај чувени хит који сам први пут чула,
вјероватно кад и Беби, Ја Мустафа, ја Мустафа,
или Шери ж тем, а послјије у преводу, који су пјевали
Лола Новаковић и Ђорђе Марјановић:
– Шери ж тем, љубавне су речи,
кад драги драгој пева о тој срећи...
Неколико стихова из моје пјесме Мустафа, гласе овако:
– Заборави, на европско вријеме,
Тамо ноћ траје данима,
Заборави на европске жене,
И окуси сласт Истока...
Да ли осећаш сласт Истока... –

Потом бих пјевала, Рудију или Мустафи:
-Иншалах, иншалах, иншалах, иншалах...
Затруднећу, акобогда – родићу сина! –

Онда бих се сјетила Мустафе
из Црњансковог *Романа о Лонгону*,
и тога да је ту, Мустафа опште име за љубавника.
Била бих откачена, одијевала бих се у перје,
али вјештачко, штитила бих животиње,
и била амазонка, племенита, а сурова, ратница.
У личној карти би ми писало Драгана Шарић,
рођена 2. октобра 1962. године у Београду,
Вага у хороскопу, откачена Вага,
Баш као и ја, мада моја откаченост
није толико видљива споља.
Увијек бих пјевала, док бих и буквално
позивала неког Рудија или Мустафу,
– Хајде да, узмемо неки добар ауто
И одемо негде где никог нема, далеко
Да спавамо и да се купамо по цели дан.
Кад падне мрак,
На другој страни реке светли град. –

Не бих се никад појавила у ријалити програмима,
када бих била Беби Дол.
Пјесма „Без срца“ постала би планетарни хит,
јер би се милиони данашњих људи препознали у њој,
било као главни, било као споредни ликови.
Значи, или да су они без срца, или њихови ближњи.

„Лудило моје ћерке, није лако издржат“,
– изјавио би мој отац, саксофониста, џез-музичар.
Ето, кад бих била Беби Дол, била бих планетарна звијезда!

БОЉЕ ДА САМ БИЛА ТРГОВАЧКА КЋЕРКА

Боље да сам била трговачка кћерка,
Сви би ме женити хтјели.
Просаца редови цијели, двориште би нам заузели.
Једни би играли лопте, други мајци помагали
Да веш простре, трећи окопавали леје лала и хризантема,
Четврти се иза куће скривали,
А пети пили пиво и довикивали ружне ријечи
На рачун трговаца, њиховог прљавог новца,
И проклетих њихових, лијепих и миразом опскрбљених
Кћери.
Онда би отац изашао и извео ме, подруку –
И строгим гласом упитао – Ко се то јавља да штрик прескочи,
Да пиво не попије, да грубу прогута ријеч –
Ево му је дајем, најдражу кћер своју,
И да ми је не враћа,
Него да дуго и срећно живи с њом
На крају шуме, у кући пуној смијеха.

Само један је искорачио храбро,
Поклонио се и руку моју прихватио,
Из очеве руке.
Шумар бјеше.
И одосмо у кућицу на крај шуме
Да смијех се ори, да радост ромори. Као киша.

ДА САМ, БОГДО, ПЧЕЛИЦА ВРЕДНИЦА

Да сам, богдо, пчелица, вредница,
Уживала бих у нетакнутој природи,
Летећи од цвијета до цвијета –
Доручак, ручак и вечера,
Били би ми увијек припремљени,
Као да сам на пансиону, на лезилебедатеједем.

Уопште не знам зашто кажу да сам вриједна.
Летјети од цвијета до цвијета, и то само оних чистих,
Незагађених ливада, јер имам такав истанчан њух,
Да заобилазим у широком луку оне које нису такве.
Увече бих се враћала у своје боравиште – кошницу,
Планирајући да ћу се истуширати, дотјерати
И изаћи у ноћни провод,
Али врућина и умор, ипак би учинили своје,
И ја бих, чим се испружим да одморим уморне ноге – заспала.
Кад бих се пробудила, већ је било касно, два, три сата ноћу,

Помињали би ме често у школи,
Али и у свим другим приликама,
Мјестима и временима, као „вриједну пчелу“.

Додуше, и код нас у пчелињаку, има трутова.
А такође, као и у другим пословима,
А посебно списатељском, сличност је велика.
Наше дјело – мед, сви воле, нас углавном или не воле,
Или их није брига, док год има меда,
А нимало им се не допада кад им забодемо жаоку.

Можда бих имала среће и постала позната и славна,
Као пчелица Маја, и имала свог друга Пава,
И дјеца би ме у сликовницама и у цртаним филмовима
гледала, и у бојанкама цртала.

Тада би ми живот био мало другачији,
Од овог лутања са цвијета на цвијет.
Шминкали би ме, наглашавали тамне и жуте пругице,
Стављали у моја провидна крилца разне кристале и драго камење,
Ситно, ситно, само да дискретно свјетлуца.

Дискретно – него како! – Јер тако ради права господа!

КАД БИХ БИЛА ДУНАВ

Кад бих била Дунав, чак би и Златна греда
задрхтала на помен мог имена.

Понекад бих, неочекивано, подивљао,
иако сам познат по тромости и томе да се једва ваљам,
упркос својој величини.

Наљутила би ме превелика сигурност оних који се спацирају
уз моје обале, оних што у моју воду мокре и пљују,
а сплавове бих произвртао, и о главу обио онима
који се шепуре по мојим леђима, тј. води.

После бих се извињавао и враћао у бијесу однесене лутке
са плавим кикицама и розе машнама, уплаканим дјевојчицама,
куће рибарима и њиховим скочањеним женама,
и мреже бих враћао којима мисле да ме надмудрују,
а не знају да ни пецаљке, ни мреже, без моје добре воље
не би ништа изнијеле, ни једну једину рибицу.

Био бих поносан на Шварцвалд, црну планину испод које извирем,
као и на тарту с истим именом, а посебно бих истицао
као ордење за заслуге са сребрном и златном звијездом,
главне градове који би сијали на мојим грудима
– Беч, Братислава, Будимпешта, Београд...

Увијек би ми измамила осмијех композиција
„На лијепом, плавом Дунаву“, а посебно бих се гордио
оним – лијепом.

Ово – плавом, такође ми је драго и тачно,
али сам и с оним црним повезан, очито, јер,
на извору и ушћу сам у најближем сродству са
Црном шумом – Шварцвалад, и Црним морем – Карадењиз.

У Новом Саду и многим другим градовима,
имам улице, паркове, дворце, који се по мени зову.

Валцер би моји таласи плесали од среће, све док не заспим
или ја, или они који у мене гледају са мостова,
са обала, из башта пуних смијеха и музике и дјечије граје.